

Mirjam Marée: Door de jaren heb ik een groei ervaren naar de diepste kern in mijzelf (1997)

Sieth Delhaas

de Bazuin, 18 april 1997

Mirjam Maree (52), laatste ingetredene en jongste lid van de congregatie van de Kleine Zusters van de H. Joseph (Heerlen), werkt als vrijwilligster in de dagopvang bij oudere geestelijk gehandicapten

“Dat je zelf veel meer initiatieven gaat nemen en dat je ook op geestelijk gebied bewuster wordt van alles, dat zijn de veranderingen. Vroeger liet je je zo geweldig door je werk in beslag nemen. Werken, altijd maar werken. Dat stuk is weg doordat ik lichamelijk en geestelijk keihard op m'n grenzen ben gebotst. Eigenlijk ben ik daar mijn hele religieuze leven mee bezig geweest.

Ik ben op mijn veertiende begonnen in de zwakzinnigenzorg en ik heb gewerkt als een paard. Ik deed het graag. Op mijn eenentwintigste ben ik ingetreden en doorgegaan in de zwakzinnigenzorg, maar op een gegeven moment dacht ik: is dit het nou? Ik las over armoede en ik was toch religieus? Ik moest echt wat aan armoede doen, want Jezus deed het toch ook?

Dus ik naar de missie. Je zit vol idealen en je wilt van alles. Ik hing daar ook mijn religieus-zijn aan op.

Vier jaar in Irian Jaya. Toen kreeg ik malaria en ik moest naar Nederland terug. Het duurde nogal lang voordat ik opgeknapt was en dan kwam er telkens weer iemand met: ‘Moet je nog niet gaan werken?’ Oh, ik werd er gek van. Ik ben uitzendbureaus gaan aflopen. Uiteindelijk kwam ik weer in de zwakzinnigenzorg. Heerlijk.

Na een maand weer malaria. En dan heb je voor de maatschappij afgedaan. Afgekeurd. Ik ben naar een psycholoog gegaan, want ik vond dat ik naakt stond. Ik had niks meer om op te hangen. Het religieuze leven was alleen maar werken; daarin was je wat en ineens was ik nu niks meer. Na een ontzettende strijd en allerlei vrijwilligersbaantjes kwam er toch wat rust in me.

Kijk naar de vogels

Bij een 25-jarig jubileum van je professie is het bij ons de gewoonte dat je een getuigenis maakt. Daarin kwam ik uit bij wat voor mij in dit leven waardevol is. En dat is wat ik gaandeweg heb mogen ontdekken in mijn leven: te groeien naar jezelf bij de vraag: wie ben ik? Die vrijheid is een waarde voor me. En de heelheid in mezelf en naar buiten. En ook het

Evangelie sprak me aan: Wees niet bezorgd, kijk naar de vogels. Ik vond dat ik ook zo mocht zijn: onbezorgd en vrij.

Ik wil niet zeggen dat ik dit nou allemaal heb, helemaal niet. Maar door de jaren heen heb ik wel mogen ervaren dat het een groei is naar de diepste kern in mezelf. Daar word ik aangesproken in mijn diepste verlangen. Daar is God bij betrokken. Maar hij is niet altijd voelbaar, hoor, soms is Hij ver weg, maar ik weet dat Hij mijn leven in handen houdt. Dat is mijn geloof en daaruit leef ik. Maar ik heb wel mensen nodig. Mijn medezusters heb ik echt nodig, mijn familie en vrienden. Zonder hen kom ik er niet. Door mensen kun je ook tastbaar een stukje God ervaren. Bij dat 25-jarig jubileum heb ik ook mijn geloften hernieuwd. Ik heb gezegd dat ik met dankbaarheid op die vijftienvintig jaar kan terugkijken en 'vol vertrouwen' wil verder gaan, maar, heb ik gezegd, in een open houding. Ik wil 'best open staan' voor hetgeen om me heen is en, gevoelig voor de oproep van Jezus, delend in het leven staan, maar wel met mijn grenzen en mijn mogelijkheden. Ik kan dat hogere niet aan. Dan wordt het weer presteren en prestige. Ik wil daarvan af. Ik heb het moeten leren en dat is een o zo harde leerschool geweest. Je gaat kapot aan dingen die je moet.

Andere krachten

De relatie met mijn medezusters is ook gegroeid. Ik ga gemakkelijker met ze om. Ik heb aan ze geleden. Zij ook aan mij. Net zo hard. Oh jé, ik heb mensen pijn gedaan! Want denk erom, het ging niet van een leien dakje. Dat zijn dingen waar ik spijt van heb. In die zin, dat ik ze ook niet had willen missen. De verhouding is er dieper, rijker door geworden.

Ouder worden vind ik eigenlijk heel fijn. Ik ben een beetje wijzer geworden, ja, dat vind ik wel.

En het lijntje gaat ook naar boven. Er komen andere krachten. Mijn mensen, die geestelijk gehandicapt, daar krijg ik zoveel van terug: warmte en hartelijkheid. Daar had ik vroeger geen oog voor. Je dacht steeds dat jij het allemaal moest doen, maar zij geven veel meer dan jij hun kunt geven. Ik heb ook meer geduld gekregen. Ik word minder hard en ik word eerlijker. Vroeger vond je het nodig je stand hoog te houden. Door het ouder worden gaat dat weg. Oude mensen zijn mild. Dat is ook een toekomstperspectief.

Goh, datje eens zo'n mens kan worden. Je hebt er van die mooie mensen bij. Die stralen wat uit.

Ik ben de jongste van de congregatie, dus ik moet het licht uitdoen zeggen ze altijd. Dat is nog maar de vraag. Ik denk: als het iets goeds is, dan gaat het wel door. En mag het misschien in een andere vorm? Dat kan toch niet meer op deze manier?"